

Arrest

**nr. 68 310 van 12 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2011 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CRAPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 augustus 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als echtgenoot. Op 9 februari 2010 ontvangt zij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.2 Op 2 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die aan de verzoekende partij op 9 mei 2010 ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42quater, §1, 4°, van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverlag van 15.09.2010, opgesteld door de politie van Lommel, blijkt dat betrokkene sinds 25.05.2010 de echtelijke woonst heeft verlaten. Er waren geen persoonlijke spullen meer aan te treffen van betrokkene. Bovendien is er sprake van een eventuele scheiding, dus kan er niet meer gesproken worden van een gezinscel.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat de betrokkene sinds 08.08.2010 ingeschreven staat als alleenstaand te Hechtel-Eksel.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 42quater, § 4, 3° van de wet van 15.12.1980: betrokkene heeft nog niet aangetoond omgangsrecht met of recht van bewaring over de dochter D. J. te hebben, daar dit nog moet beslist worden. Aangezien er in bovenvermeld relatieverlag sprake is van bedreigingen en vrees dat hij de dochter zou meenemen, krijgt hij niet het voordeel van de twijfel.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van onder meer de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in een tweede middel onder meer de schending van "artikel 42 quater § 4 3°" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel en in een derde middel onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op een louter eenzijdige feitenvinding en de verzoekende partij nooit opgeroepen werd om haar versie van de feiten kenbaar te maken, waar de overheid haar desondanks zondermeer het voordeel van de twijfel in de bestreden beslissing ontzegt, de verzoekende partij zo spoedig mogelijk het initiatief heeft genomen om langs gerechtelijke weg een omgangsrecht met haar dochter te bekomen en niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris enig onderzoek "ter zake" voerde.

2.2 In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij ten aanzien van de drie middelen het volgende gelden:

"2.1. Betreffende een eerste middel van verzoeker ;

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK. "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006. 247.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.1. Betreffende een tweede middel van verzoeker ;

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 42 quater §4, 3° en artikel 42quater §4 4° en 5° van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de schending van de materiële motiveringsplicht (art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij benadrukt dat art. 42quater van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

'1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen.

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, 2, eerste lid. 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer,'

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker sinds 25.5.2010 de echtelijke woonst heeft verlaten.

Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Uit de gegevens van het rjksregister blijkt dat verzoeker sedert 8.8.2010 staat ingeschreven als alleenstaand te Hechtelt-Eksel.

Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de partners.

Verzoekers ongestaafde bewering dat hij zich in een bijzonder schrijnende situatie bevindt kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich in het geval bevindt van artikel 42 quater, §1 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij over een omgangsrecht beschikt met zijn dochtertje, daar hierover nog geen beslissing werd genomen.

Artikel 42quater §4 bepaalt:

" § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4 bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, hij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°. dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;"

Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een omgangsrecht werd afgedwongen op minnelijke dan wel gerechtelijke grond, zodat hij - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vermeld — niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 42quater, §4, 3° van de Vreemdelingenwet.

Bovendien staat in het relatieveverslag vermeld dat er sprake is van bedreigingen en vrees dat verzoeker de dochter zou meenemen.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een uitzonderings situatie bevindt zoals omschreven in artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Betreffende een derde middel van verzoeker ;

In een derde middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht (art. 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker poogt opnieuw voor te houden dat hij had moeten worden gehoord alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers vage beschouwing geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekers en van hun aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, 1. OPDEBEECK. "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006. 247.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken terecht besliste om aan verzoeker het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 8 EVRM. (...)

De verwerende partij is derhalve van oordeel (...) dat verzoekers derde middel niet kan worden aangenomen."

2.3 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

In casu betreft het een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten gestoeld op artikel 42quater, § 1, 4° (oud) van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familie leden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij zelf aan dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Zij voert echter aan dat de verwerende partij door een einde te stellen aan het verblijfsrecht een schending heeft begaan van (onder meer) "artikel 42 quater §4 3°" (oud) van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voornoemd artikel 42quater, § 4, eerste lid, 3° en tweede lid (oud) van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, (eerste lid), § 4, 3° van de vreemdelingenwet, gezien zij nog niet heeft aangetoond omgangsrecht met of recht van bewaring over de dochter D. J. te hebben, daar dit nog beslist moet worden. Vervolgens wordt gesteld dat zij niet het voordeel van de twijfel krijgt daar in het relatieverslag van 15 september 2010 sprake is van bedreigingen en vrees dat zij de dochter zou meenemen.

De Raad wijst er vervolgens op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er een omgangsrecht werd afgedwongen. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing inderdaad geen omgangsrecht geregeld was. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het feit dat de verzoekende partij een kind had. Uit het administratief dossier blijkt dat zij van dit gegeven minstens sinds 17 september 2010 (zijnde meer dan zeven maanden voor het nemen van de bestreden beslissing) op de hoogte was, daar de gemachtigde van de staatssecretaris melding maakt van het "*kind D. J.*" van de verzoekende partij in een brief van die datum gericht aan de burgemeester van Hechtel-Eksel. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan op de hoogte was dat met betrekking tot het omgangsrecht met of recht van bewaring over de dochter van de verzoekende partij nog een beslissing diende genomen te worden. Daarnaast wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op (en voegt hieromtrent stukken toe) dat zij sinds 9 november 2010 tewerkgesteld is als arbeider voor onbepaalde duur en aldus over een eigen inkomen beschikt en tevens dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering en een collectieve hospitalisatieverzekering. Uit het administratief dossier blijkt in dit verband dat aan de gemachtigde van de staatssecretaris reeds op 22 februari 2011 de betrokken arbeidsovereenkomst, een kopie van de SIS-kaart van de verzoekende partij en een bewijs van 11 januari van lidmaatschap bij een mutualiteitsverbond (met de vermelding dat zij voorlopig nog de hoedanigheid van persoon ten laste heeft, maar dat zij "*binnenkort zelf boekje (moet) krijgen, daar (z)ij gaat werken*"), werd overgemaakt. De Raad wijst er ten slotte op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geenszins aanvoert dat de verzoekende partij niet zou voldoen aan het tweede lid van artikel 42^{quater}, § 4 (oud) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdende met de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid 3° (oud) van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van hem verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Dit houdt in dat hij niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42^{quater} (oud) van de vreemdelingenwet, maar tevens dient na te gaan of de verzoekende partij niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

In de reeds hoger vermelde brief van 17 september 2010 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van Hechtel-Eksel om aan de verzoekende partij te betekenen dat zij een aantal documenten dient voor te leggen, "*(d)it met het oog op het vervolledigen van het dossier*". Deze brief wordt op 10 januari 2011 aan de verzoekende partij betekend en het is in dit kader dat de verzoekende partij de voornoemde documenten betreffende haar tewerkstelling en ziekteverzekering voorlegt. Daarnaast voegt de verzoekende partij een brief van 1 februari 2011 van haar (voormalige) advocaat toe waarin gesteld wordt dat de echtgenoten feitelijk gescheiden leven, dat de verzoekende partij erachter is gekomen dat haar echtgenote op 21 juni 2010 bevallen is van een dochter J. D., dat zij haar dochter niet te zien krijgt en daarom een advocaat gecontacteerd heeft om een procedure te starten om een omgangsrecht te bekomen. Er wordt gesteld dat er dringende en voorlopige maatregelen dienen aangevraagd te worden bij de vrederechter, dat reeds een verzoekschrift werd neergelegd tot het bekomen van kosteloze rechtspleging en dat van zodra dit verzoek wordt toegekend een procedure ten gronde voor de vrederechter zal gevoerd worden waarbij er uiteraard een omgangsrecht voor de verzoekende partij met haar dochter zal gevorderd worden.

Voorzover het opvragen van deze documenten al kan gezien worden als een onderzoek in het kader van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid 3° (oud) van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers slechts zeer algemeen dat hij "*het vervolledigen van het dossier*" beoogt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie verder heeft opgevolgd, ook al was hem uitdrukkelijk meegedeeld dat reeds stappen waren ondernomen om een omgangsrecht te verkrijgen.

Gezien de gemachtigde van de staatssecretaris blijkens het administratief dossier over sterke aanwijzingen beschikte dat de verzoekende partij in aanmerking zou kunnen komen voor de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 3° (oud) van de vreemdelingenwet, mocht van hem verwacht worden dat hij ingevolge zijn onderzoeksplicht de beslissing op een zorgvuldige wijze zou voorbereiden. Op 2 mei 2011 werd echter de bestreden beslissing genomen, zonder dat uit het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijkt de gemachtigde van de staatssecretaris nog enig onderzoek heeft verricht naar de stand van zaken aangaande de hangende procedures met betrekking tot het omgangsrecht en/of de verzoekende partij concreet heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde haar de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat zij voldoet aan één van de uitzonderingen vervat in artikel 42^{quater}, § 4 (oud) van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 3° (oud) van de vreemdelingenwet dan ook onvoldoende nagekomen.

In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris bovendien aan dat de verzoekende partij niet het voordeel van de twijfel krijgt, aangezien er in het relatieveverslag van 15 september 2010 sprake is van bedreigingen en vrees dat zij haar dochter zou meenemen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus oordeelt dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de uitzondering bepaald in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 3° (oud) van de vreemdelingenwet op grond van persoonlijk gedrag dat zij zou vertoond hebben, met name het uiten van bedreigingen en het stellen van gedragingen waaruit een vrees dat zij haar dochter zou meenemen kan afgeleid worden. Er dient echter op gewezen te worden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Het niet van toepassing zijn van een uitzondering op het bepaalde in artikel 42^{quater}, § 1 (oud) van de vreemdelingenwet op grond waarvan aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie een einde kan gesteld worden, leidt ertoe dat tot de beëindiging van het verblijfsrecht kan worden overgegaan. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij geenszins dat dit een ernstige maatregel is die de belangen van de verzoekende partij zwaar aantast, daar zij met betrekking tot het al dan niet bestaan van een hoorplicht enkel ingaat op de voorwaarde van het persoonlijk gedrag. De verwerende partij stelt in dit verband dat niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur beslissingen dient te nemen, zodat de hoorplicht niet geldt. De Raad stelt vast dat het in eerste instantie van toepassing zijn van artikel 42^{quater}, § 1, 4° (oud) van de vreemdelingenwet inderdaad steunt op de (niet-betwiste) vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging tussen de echtgenoten meer bestaat, maar het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de bepaling die ertoe leidt dat de voornoemde § 1 in voorliggend geval niet van toepassing is, vaststelling op grond waarvan overgegaan wordt tot het beëindigen van het verblijfsrecht en zodoende het nemen van de bestreden beslissing, wordt, zoals hoger reeds uiteengezet, wel degelijk gesteund op persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Er dient te worden vastgesteld dat, ondanks het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt op vermeend persoonlijk gedrag van de verzoekende partij om haar niet het voordeel van de twijfel toe te kennen en zodoende te besluiten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van de uitzondering vervat in artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 3° (oud) van de vreemdelingenwet, hij zich slechts baseert op eenzijdige verklaringen van de echtgenote van de verzoekende partij, vervat in het *“Verslag van samenwoning / gezamenlijke vestiging”* van 15 september 2010. In dit verslag wordt als *“motief voor de afwezigheid van de betrokkene(n) en, indien mogelijk, een reden hiervoor”* vermeld *“(v)anwege scheiding en Bedreigingen”* en als *“motieven waarom de betrokkenen niet op hetzelfde adres wonen”, “(b)edreigingen, scheiding, Kinderen waren bang dat hij hun zusje zou meenemen”*. Los van het feit dat nergens uit dit verslag blijkt dat de vermeende bedreigingen in verband staan met de dochter van de verzoekende partij, daar de vragen betrekking hebben op de afwezigheid van en het gebrek aan samenwoning met de verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat aan de verzoekende partij geenszins de mogelijkheid is geboden haar standpunt hieromtrent op een nuttige wijze te kennen te geven, en dit daarenboven ondanks het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in voornoemd schrijven van de advocaat van de verzoekende partij van 1 februari 2011 reeds een andere versie van de situatie was meegedeeld. Een schending van de hoorplicht ligt derhalve voor.

Het eerste, tweede en derde middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste, tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS